

Allah korkusundaki lezzet ve rahmet

İzmir'den Ümit ŞAHİN: “Nefsimiz korku hissini hangi yönde kullanmalıdır? Allah korkusu bize ne kazandırır? Nefis sair korkuları nasıl yener? Korku ile korkaklık aynı şey midir? Korku zararlı mıdır? Nefsimizi kınamak doğru mudur?”

Korkunun insan fitratına yerleştirilmiş bir duygudan ibâret olduğunu bildiren Bedüzzaman Hazretleri, korkuyu yöneldiği makam itibariyle iki grupta inceler: Bedüzzaman'a göre korku ya halka, ya da Hâlık'a dönük olarak yaşanır. Yani insan ya Allah'ın yarattıklarından korkar, ya da Allah'tan. Üçüncü bir ihtimal yoktur.

Kur'ân insanları Allah korkusuna çağırır. Rabb'inden “korkan” kimseye “iki Cennet” vaad eden¹ Cenâb-ı Hak başka bir âyette, “Benden korkun!”² buyurur. Bir başka âyette ise, “Allah Kendisinden korkmanızı emrediyor”³ buyrulur.

Peygamber Efendimiz (asm) de bizi Allah korkusuna çağırıyor: “Bir mü'minin kalbinde korku ile ümit birlikte bulunursa, muhakkak Aziz ve Celil olan Allah ona umduğunu verir, korktuğundan da emin kılar”⁴ buyuran Allah Resûlü (asm), bir hadis-i kudsîde de, Allah'ın şu sözünü naklediyor: “İzzetime ve celâlime yemin ederim ki, bir kuluma iki emniyeti ve iki korkuyu birden vermem: Kulum dünyada azabımdan emin olursa, kullarımı topladığım Kıyâmet Gününde ona korku veririm. Kulum dünyada Benden korkarsa, kullarımı topladığım gün onu azabımdan emin kılarım.”⁵

Allah'tan korkmanın, O'nun rahmetinin şefkatine yol bulup sığınmak demek olduğunu kaydeden Üstad Saîd Nursî Hazretleri, korkunun bir kamçı olduğunu ve kişiyi Allah'ın rahmet kucağına attığını beyan eder. Bedüzzaman'a göre, Allah korkusu ile Allah'ın merhametine, mağfiretine, affına, sevgisine, şefkatine, rahmetine ve re'fetine ulaşılır. Bir anne yavrusunu korkutmakla, nasıl ki, onu şefkat sînesine çekmiş olur. Öyle ki, anne korkusu yavru için gâyet lezzetlidir. Çünkü bu korku kendisini annesinin sıcak kucağına çekiyor. İşte, bütün annelerin şefkatlerini

toplasanız, Allah'ın rahmetinin sadece bir pırıltısından ibâret kalır. Öyleyse sonsuz şefkat ve hadsiz merhamet Sahibi olan Allah'tan korkmakta büyük bir "lezzet" olduğu böylece ortaya çıkmış oluyor. Üstelik Allah'tan korkan, Allah'tan başkasının çirkin, netîcesiz, musîbetli ve belâli korkularından da kurtulmaktadır.

Allah korkusu olmadığında, kişi, korku duygusunu mutlaka kullanacaktır ve bu defa Allah'tan başka şeylerden korkmaya mecbur ve mahkûm olacaktır. Hattâ, öyle şeylerden korkacaktır ki, o korku sonuçta hiçbir işe yaramayacağı gibi, korkulan şeyin ne merhameti, ne acıması ve ne de şefkati söz konusu olmayacaktır. Bilâkis böyle korkular insan ruhuna elem verici belâlar, ızdırıp verici acılar ve yürek yakıcı hüznler dolduracaktır. Böylece insan, yüreğinde Allah'tan başka şeylerin korkusunu taşımanın cezâsını "ivedilikle" görmüş olacaktır.⁶

Korku damarı normal ölçülerde hayatı korumak için verilmiştir. Beş altı ihtimalden bir ihtimal ile korkmak, dikkatli olmak demektir, meşrudur, vücudun kendisini savunduğu bir mekanizmadır. Yirmi, otuz, kırk ihtimalden bir ihtimal ile korkmak ise en fazla evhamdır, korkaklıktır, hayat için azaptır.⁷

Korkaklığın altında, psikolojik bir rahatsızlık aramak daha doğru olur. Aşırı titizlik, aşırı duyarlılık, aşırı hassâsiyet ve aşırı cesâretsizlik halleri ise, hayatın ve imtihanın bir cilvesi olarak yer yer kendimizi kurtaramadığımız birer günübürlük tavırlardan ibârettir. Her zaman cesâretsiz değilizdir. Mutlaka cesâretli olduğumuz günler ve konular da vardır. Öyleyse kendimizi bir yönümüzle değil; her yönümüzle ele alalım ve kendimize haksızlık etmeyelim.

Bir takım beğenmediğimiz huylarımız vardır elbet, olmalıdır da. Unutmayalım ki, beğenmediğimiz huylarımızı "görmek ve itiraf etmek" bir kemâldir, bir olgunluktur, bir iyi huydur. Islahı için ilk adımı attığımızın işâretidir. Öyleyse, böyle kendimize dönük araştırmalarımıza ve sorgulamalarımıza devam edelim; iyi görmediğimiz huylarımızın düzeltilebilir birer "günübürlük eğriden" ibâret olduğunu akıldan uzak tutmayalım. Ve kendimizi kınamaktan çekinmeyelim.

Hiç şüphesiz, kendimizi beğenmemeye gayret edeceğiz. Ancak bu gayretimizle kendimizi küfre veya İslâm dışında bir yerlere aslâ atmayalım, atanlara da aldırmayalım. Bilelim ki, bu ince duyarlılıklarımız, Kur'ân'ın bizde görmek istediği "nefsi levîm etmekten, yani kınamaktan"⁸ öte bir şey değildir. Yani kendi nefsinin kınamayı Kur'ân övüyor. Fakat başkasını kınamayı asla!

Dipnotlar:

1- Rahmân Sûresi, 55/46.

- 2- Bakara Sûresi, 2/40.
- 3- Âl-i İmrân Sûresi, 3/28.
- 4- Câmiü's-Sağîr, 3/3348.
- 5- A.g.e., 3/2896.
- 6- Sözlür, s. 322.
- 7- Mektûbât, s. 404.
- 8- Kıyâmet Sûresi, 75/2.